

Hak Yolunun Hususi Meşakkatleri

(devamı)

Şirket-i Maneviyenin Üyelerine Düşen Sorumluluk

İkinci olarak, iman ve Kur'ân hizmetine gönül veren kimseler deyim yerindeyse manevi bir şirket kurmuş sayılırlar. Bu şirket-i maneviye'nin her bir üyesinin diğerlerine destek vermesi, yardımcı olması gerekir. Onlardan bazıları bir sıkıntıya maruz kaldığında diğerlerinin onları tutup kaldırmaları, kalbî ve ruhî mukavemetlerini artırma adına gereken desteği vermeleri gerekir. Harici baskı ve zulümlerin üstesinden gelebilmek, sürpriz hâdiselerin şokunu atlatabilmek için hepimizin böyle bir desteğe ihtiyacı vardır.

Özellikle mukavemet sistemi zayıf olan, tazyikler karşısında kolay sarsılan insanların manen takviye edilmeleri çok önemlidir. Bu durumdaki insanlar yalnız bırakılmamalı, onlara sahip çıkılmalıdır. Zor şartlar altında yaşayan, mesela hapse düşen bir kardeşimizin ziyaret edilmesi, hâlinin hatırının sorulması, ihtiyacının giderilmesi o kişi için büyük bir moral kaynağı olacak, onun kuvve-i maneviyesini takviye edecektir. Şunu unutmamak gerekir ki bir davaya omuz vermiş insanlardan birisi bir yara aldığı veya incindiğinde bu durum umum heyete de raci olacak, orada da bir kısım çatlama ve kırılmalara yol açabilecektir. Bu açıdan bir arkadaşın başına bir gaile geldiğinde, Cenab-ı Hakk'ın bize ihsan ettiği imkânları seferber etmek suretiyle bir şekilde onun problemini çözmeye bakmalıyız.

Evet, herkesin başına farklı bir kısım bela ve musibetler gelebilir. Bazıları kendi başlarına iç mukavemetleri ile bunları aşabilirler. Fakat herkesin immün sistemi aynı oranda güçlü olmadığı için bazıları maruz kaldığı virüslere, mikroplara karşı direnç gösteremeyebilir. Onun dış takviyeye ihtiyacı vardır. Böyle durumlarda kimseyi maruz kaldığı sıkıntılarla baş başa bırakmamak, kimseye yalnızlık ve çaresizlik hissi yaşatmamak şirket-i maneviye'nin üyelerine düşen büyük bir sorumluluktur. Kubbedeki taşlar gibi hepimiz baş başa verirsek sarsılmadan ayakta kalırız. Aksi durumda yollarda dökülüp dağılırız.

Musibeti İkileştirmeyelim

Burada üzerinde durulması gerekli olan diğer bir konu da şudur: İmtihan zamanlarında özellikle zayıf karakterli insanlar kaderi tenkit edebilir, hükm-ü kazaya boyun eğmeyebilir, Cenab-ı Hakk'ın hakkımızdaki takdirlerini sorgulamaya kalkışabilirler. Böylece, *لَا يُسْأَلُ عَمَّا يَفْعَلُ وَهُمْ يُسْأَلُونَ* “Allah'a yaptığı şeyden dolayı soru sorulmaz, onlar ise sorguya çekileceklerdir.” (Enbiyâ sûresi, 21/23) âyetine muhalif hareket etmiş olurlar. İkinci olarak da bu tür zamanlarda insanlar ortaya çıkan problemlerle ilgili olarak dışarıda suçlu aramaya başlar, birbirlerine atf-ı cürümde bulunur ve nihayet hem

arkadaşlarının morallerini hem de vahdet-i ruhiyeyi bozarlar. Bununla da yaşanan musibeti ikileştirmiş olurlar.

Bizler elbette yaşadığımız olumsuzluklar karşısında kendimizi derin bir muhasebeye çekmek suretiyle geçmişte yaptığımız hatalardan ders çıkarmalı ve gelecekte aynı hataları tekrar etmemeliyiz. Gelecekte benzer problemlerin yaşanmaması için geçmişten ibret almalı ve daha temkinli davranmalıyız. Başımıza gelen gaileleri, görünür sebepleri açısından tetkik etmeli ve benzer şeylerin yaşanmaması için tedbirler almalıyız. Faaliyetlerimizi, plan ve programlarımızı bir kere daha gözden geçirmeli, güzergâh emniyetini sağlama adına yeni çareler bulmalıyız. Ama bütün bunları kaderi tenkit etmeden, birbirimizi suçlamadan, arkadaşlarımızı kırmadan kınamadan, yumuşaklıkla ve mülayemetle yapmalıyız.

Aksi takdirde arkadaşların gönlünü kırmış, onları suçluluk psikolojisine itmiş, nefsi müdafaaya sevk etmiş oluruz. Tenkit ve suçlamalarımızla aramızda niza ve şikaka (çekişme ve ayrılıklara) sebebiyet veririz. Bütün bunlar da zamanla bir küskünler ve gayr-i memnunlar kadrosunun oluşmasına ve aleyhimizde faaliyet göstermesine yol açabilir. Böylece farkına varmadan hem kendi hukukumuzla hem de Allah'ın hukukuna tecavüz etmiş oluruz. Bir problemi halledeyim derken kendi elimizle kendi başımıza daha büyük bir problem açar, sonra da onun karşısında eziliriz. Dolayısıyla bu tür meselelerin ne aceleciliğe ne de şiddet ve hiddete tahammülü yoktur.

Allah inayetini üzerimizden eksik etmesin, bizleri hizmet-i imâniye ve Kur'âniye'de sabitkadem eylesin!